

den nuværende Regering for, om jeg saa maa sige, dens smukke Øjnes Skyld, eller fordi man i og for sig finder den saa overordentlig fortræffelig, men fordi man mener, at en dansk Regering under disse Forhold, som jeg sagde før, bør have en vis Fejlmargen, ja oven i Købet en relativ Støtte hos alle Partier, altsaa, netop fordi der godskrives den nuværende Regering særdeles meget, netop fordi der tilbageholdes saa mange Angreb, som man under andre Omstændigheder vilde have fundet berettigede, netop fordi Partipolitikken er under Sordine og der derved er skabt en vis Fredlynsning for den nuværende Regering, netop derfor synes det mig, at Regeringen har en naturlig Pligt til at tage Hensyn til alle Partierne og ikke alene til sit eget eller, jeg burde sige, til Socialdemokratiet.

Saa meget er da vist, saa meget er tydeligt fremgaaet af den Debat, som i disse Dage er ført, at hvad der er sket ved denne Maksimalpris' Fastsættelse og ved den Højde, den har faaet, krænker Retsbevidstheden i vide Dele af Befolkningen, og det er derfor efter min Mening ikke alene uklogt, men ogsaa inopportunt, om Regeringen vil fastholde denne Politik. Det er besynderligt nok, at den nuværende Regering er slaaet ind paa noget lignende, som netop Ministeriet Estrup i sin Tid slog ind paa. Ministeriet Estrup mente at handle efter fortræffelige Motiver som fædrelandskærlige Mænd o. s. v., men den Fejl, de begik, var — hvad man nu end mener om Lovligheden af det Skridt, de foretog sig — den, at dens Handlinger opfattedes af vide Dele af Befolkningen som en Retskrænkelse. Det er efter min Mening noget, som en Regering altid bør vogte sig for. Det, Ministeriet Estrup foretog sig, kunde under de givne Forhold, saaledes som vi Højremænd ser paa det, være nødvendigt den Gang, men under de nuværende konkrete Forhold er der ingen som helst Anledning for Regeringen til, om jeg saa maa sige, at fremture i stædigt at fastholde at ville gaa videre paa dette Omraade, saa meget mindre som det effektivt ikke fører til noget — aldeles ikke fører til det Maal, Regeringen selv har stillet sig! Vil Regeringen Maalet, maa den ogsaa ville Midlet, men Midlet er ikke en Maksimalpris, men Indkøb af Korn og Fordeling til Befolkningen, til Møllere og Bägere o. s. v. til en billig Pris mod, at de igen sælger Melet til en billig Pris. Og naar saa oven i Købet den Vej, man er slaaet ind paa,

fordi man har famlet sig frem, som den højtærede Indenrigsminister sagde, og har maattet handle von Fall zu Fall, fordi Forholdene er vanskelige og ikke lette at overse, af store Dele af Befolkningen saavel indenfor Højre som indenfor Venstre anses for en Retskrænkelse, som noget, man mener balancerer paa Lovlighedens yderste Grænse, synes jeg, det er naturligt at henstille til Regeringen, om den ikke under Hensyn til hele den ejendommelige Situation, vi lever under, burde sige: „I og for sig mener vi at være inde paa den rette Vej og haaber at kunne slippe igennem ved den Politik, vi er slaaet ind paa, men vi mener ogsaa under disse Forhold, at vi bør tage Hensyn til de Anskuelser, der næres i hele Befolkningen, til den Resignation, som de politiske Partier paalægger sig, og derfor vil vi ikke forcere denne Sag igennem. Men hvad Regeringen har Krav paa, er at faa — ikke et Tillidsvotum, det er heller ikke det, det kommer an paa, men — en utvetydig Tilkendegivelse af, at den ledende Synsmaade i dens Kornpolitik: at forsyne Befolkningen med Brødkorn til en rimelig Pris, er en berettiget Synsmaade, som Folket deler“.

Saa kommer jeg endelig til det sidste, som vi vil udtrykke med vor Resolution. Det er, at Regeringen er kommet ind paa at lade disse Forhold aldeles bero i Hænderne paa den nedsatte Velfærdskommission. Det er i Grunden første Gang, at Folketinget, altsaa en vigtig Del af Statsmaskineriet, en af de vigtigste Statsfaktorer, har faaet Lejlighed til med Regeringen at drøfte disse Forhold. Her bør, som sagt, Regeringen ikke tage et ensidigt Hensyn til et tilfældigt skabt Flertal indenfor Tinget, men tage et alsidigt Hensyn til, hvad der i Folket overhovedet menes om denne Sag. Skal der være Sandhed i den højtærede Indenrigsministers i og for sig tiltalende Ord, at denne Sag skal ordnes ved Samarbejde, kan dette kun tilvejebringes paa den Maade, at der baade af Regeringspartiet og Socialdemokratiet, fra alle Sider tages Hensyn til den Opfattelse, som er den raadende indenfor meget betydelige Dele af dette Ting, ja, indenfor de to Partier i dette Ting, som tilsammen uimodsigelig har Flertallet blandt Vælgerne. Jeg tillader mig derfor at foreslaa følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget erkender Nødvendigheden af, at Staten under de forhaandenværende ekstraordinære Forhold griber ind